

je vpila, da je bilo grozno slišati, nič drugače kakor neumna živina. In kmalo bi bilo prišlo-do pretepa med fanti. Prisiljeni so bili naši fantje jim pokazati pot proti Čirkovcam, nato so vendar odnesli „čukeci“ celo kožo. Drugokrat naj se vedejo le mirno in tiho čez našo vas, in naj pustijo naše fante v miru, drugače bi se jim drugokrat slabo obnesla „čukarija“. To naj si zapomnijo smrčkavi „čukeci“ tam doli pri Št. Lovrencu na dravskem polju! Politične pope pa, ki neumno mladino v to „čukarijo“ silijo in v zabavljanje ter razgrajanje hujskajo, itak ni sram. Svaritelj.

Fram (Frauheim). Res skrajni čas je, da oestro nastopimo proti našemu političnemu župniku Muršecu. Ta naš nadpoglavar, general „čukarije“ in par zarjavelih „devic“ presega res vse meje. Mi bi se s tem našim župnikom ne pečali, kar tudi neradi storimo, ker si želimo mirno živeti, ali vse kakor naj izve svet o tem našem političnem rogoviležu, kateri bi rad vse Nemce in „Štajercijance“ kar kosmati pohrustal. Kar uganja ta duhovnik, je res škandal. Nam se le čudno vidi, kako da upa stopiti pred najsvetejšega? Ali bi ne bilo boljše, da bi jo popihal za kaplanom Berkom onkraj velike luže? Ta duhovnik, kateremu je politika glavna stvar, je celo pozabil, da se ne sme vporabiti prižnico v politične skoke, iz katere vabi mladino v druge sosedne fare, da si ogledajo „čukovsko“ oslarijo, in domu grede napadajo mirne napredne gostilničarje s kamenji. Ta „čukarija“ je privedla našega popa Muršeca celo do tega, da ga je cerkvena oblast pred se poklicala. Dragi bralci „Štajerca“! Slišali smo v „Štajercu“, kako se je obnašala ta „čukovska“ banda pod poveljem župnika Muršeca na dan 18. avgusta. Ko so se vračali iz Slivnice domu, je nekaj smrčkolinov metalo kamenje v napredno gostilno, in to zato, ker nosi gostilna nemški napis. Pri tej gostilni je bil takrat kod gost. G. Kores, kovaški mojster iz Frama. Tega moža je doletela nesreča, da mu je ta druhal vrgla dva kamna v hrbet, to pa brez da bi mož kaj storil ali raket. G. Kores se je pisмено pritožil na milostljivega knezoškofa, nakar se je poklicalo Muršeca k škofu na odgovor. Prav gotovo je, da mu niso milost. knez in škof kaj dobrega povedali, ker je še taisti dan v svoji sveti jezi obiskal g. Koreza, češ naj piše škofu popravek, da vse to ni res, ter ponudil 10 vin. Seveda g. Kores se ni dal splašiti; in zakaj bi naj pisal popravek, saj je škofu resnico poročal. Mi svetujemo našemu župniku, naj bi šel kam na Srbsko ali Rusko in tam bi naj uganjal svoje neumne „čukarije“; ali pri nas si tega ne pustimo dopasti, saj nismo kje v Sibiriji. Res, nesrečni smo mi framski farani, to kar si naš politikujoč župnik dovoli, bi si niti turški sultan ne upal storiti. Ljubi „Štajerc!“ tudi Tebe se

pri vsaki priložnosti usmili naš župnik Muršec, ter po tebi kakor po trojih naročnikih udriha. Letošnjega leta, ko se je oddalo spovedne liste, bojkotiral je nekega ubogega delavca, češ noben gospodar mu ne sme dati strehe, ker ima iz pekla naročen list. In kaj Vam je storil ta ubogi delavec, Vas vprašamo? Povemo Vam pa za danes: nebahjte politikovanje in hujskanje proti „Štajercu“, ker to Vam ne bo koristilo; in če se na glavo postavite, „Štajerca“ ne bodeste spravili iz sveta. Za danes stoji pika. Nesrečni farani.

Dramlje-Vojnik. (Brezmejno in brezkončno „tajeenje“ Ogrizka, župnika v Dramljah.) To človeče se ne sramuje, vse svoje izmišljotine in obrekovanja, ki jih je čez učitelja A. v farovško kroniko v Črešnjah načelkal, v vseh klerikalnih časnikih najstrastnejše venomer naprej vtajevati, česar bi se k večjemu od najtrdovratnejšega tata tuje časti pričakovati zamoglo. Obtožitelj A. je pri obravnavi g. sodnika v pričlo Ogrizka vendar petkrat vprašal, zakaj ni navedenih štirih prič pozval, ki bi bile vse izpovedale; a on je djal: da bi te izpovedbe nič ne pomagale, prvič ker je razžaljenje večidel „zastarelo“, in drugič, ker se kronika ne predloži, kar je glavna stvar; in to je tudi res. S kako surovostjo in predrznostjo si potem Ogrizek podstopi vse vtajiti in venomer trditi: da A. nima nobenih prič imenovati ter da nihče kronike bral in nihče v nji kaj ne vè itd. itd. To je prehudobna, preostudna in prenesramna laž, koje je le najzagrizenejši sovraznik vsake resnice in pravice zmožen! Po Črešnjah pa se kronika naprej bere in se bo celo bodočnost brala, kakor že rečeno. Ogrizek kot duhovnik brez vsake vesti, zdaj se lahko na to „vpira“ in zanaša, ter se po farizejski celo „nedolžnega svetnika“ dela, ker dobro vè, da ga škofijstvo s tem podpira, da kroniko skriva, ter jo iz rok ne pusti, in drugič ker tudi sodnije razlagajo, da je razžaljivo pisanje „zastarelo“, četudi se branje v bodoče nadaljuje! Ogrizek bi moral sedaj lepo molčati in mirovati, pobožno moliti, pa ne farizejski, ter Boga srčno zahvaliti itd., ker se mu je zbog „zamude in pomoči iz Maribora“ posrečilo, zasluženi sramoti in kazni lepo pete odnesti! — Hoče li Ogrizek tudi proti shranjenimi akti med vsem drugim enako vtajiti, da je na Dunaj direktno na ministerstvo za bič (!) v šolo prosil (!!) ter od učitelja resno podpisa zahteval, a ker mu ta s tem ni ustregel in ga ni vbogal, mu je Ogrizek že takrat prvokrat zabičal, da ga bo iz Črešnjic ter ob službo spravil, kar je pozneje tudi storil!? Pa knezoškofijstvo (ordinarijat) je dne 29. avgusta od A. v vseh Ogrizekovih neumnostih natanko obveščeno, če hoče pravično ravnati, bo župnika Ogrizka na odgovor pozvalo. A.

Celje. Pretečeno nedeljo je v tukajšni oštariji g. Diamant („zur grünen Wiese“) neki hla-

pec v svoji pijanosti 50 kron izgubil. Pošta oštarica, ki je denar našla, ga je dala drugo jutro fantu nazaj. Fant je bil tako vesel, da fejš za vino dal.

Iz Mislinje p. Sl. Gradcu. Dne 6. septembra 1912 ob 4. uri popoldne smo k božjemu počitku spravili tukajšnjega 61 let starega trgovca gosp. Raimund Jaklin. Ta mož je bil pridn, skrben „Štajercijanec“ in so ga vsi ljudje imeli; zatoraj se je mnogo ljudi iz okolice, uradniki iz Mislinje, postmajster, orožniki tudi iz mesta Sl. Gradec, Šoštanj, Celja, iz trdnjav Vitanja mnogo oseb ter pevsko društvo iz Velenja zbralo pred njegovo hišo ter ga na brivcu pri Št. Ilj p. T. k večnemu počitku sprejmili. V miru naj počiva in lahka zemljica naj mu bo!

Popolno zaupanje

pridobile so si

MAGGI-JEVE kocke

(gotova goveja juha)

po 5 vinarjev.

pri vseh gospodinjah.

ime MAGGI jamči za takojšnjo pripravo in izvrstno kakovost.

Bližnemu v pomoč!

Predstojništvo Usmiljenih bratov v Gradcu se popolnoma odločilo, da sezida novo bolnišnico na Štajerskem in sicer pri Zalcu v Savinski dolini, ki bode našlo v ljudstvu samem za to primerno podporo. Mogoče je, da bodo kdo rekel: zakaj pa nam v Savinski dolini?

Razlogi so sledeči:

I. Savinska dolina je ena izmed najlepših dolin Sp. Štajerskega.

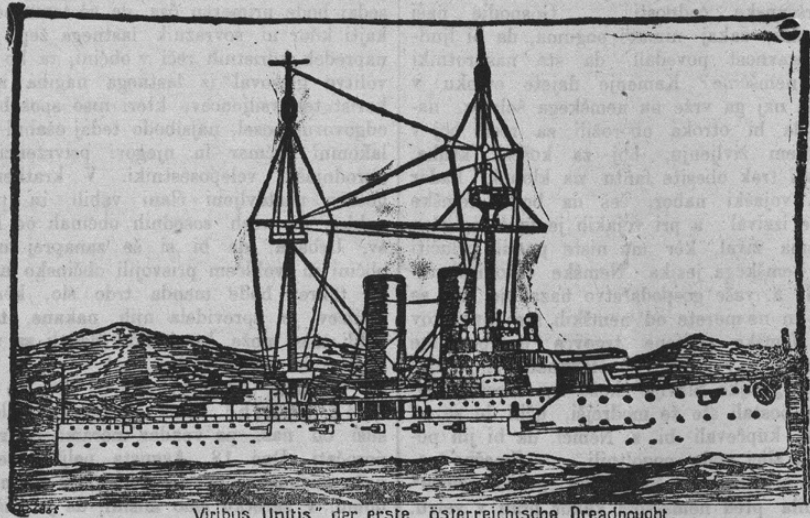
II. Zgoraj omenjeni kraj, kjer se bode bolnišnica stavila, je višja posvetna oblast pripoznala kot najprimernejši kraj.

III. Moramo se ozirati tudi na stransko ljudstvo, kateremu bode dobrodelni zavod v veliko pomoč, in je ljudstvo katero prebiva v okrajih: Vrnsko, Gorjansko, Šoštanj, Slov. Gradec, Konjice, Šmarje, Brežice, Senica in Laško. Zalec je pa nekako v sredini teh okrajev. Spodnje-štajersko ljudstvo naj toraj blagohotno podpira ta blagi namen, da mu v prihodnje bode treba pomoči iskati po tujih krajih kakor doslej.

Da bo se ta potrebni človekoljubni zavod lažje in hitreje mogel postaviti, se predstojništvo Usmiljenih bratov obrne z ponižno prošnjo na velečast. duhovno-slavne občinske urade, okrajne zastope, vse denarne zavode, in blago ljudstvo Sp. Štajerja, da bi nas ti svoji moči izdatno podpirali in v težkem položaju bližnjim roke, kar se nam je tudi obljubilo od višje duhovne posvetne oblasti. Le pod tem pogojem se Sp. Štajersko ljudstvo zagotovi, da se začne zidati bolnišnica na spomlad leta 1913, ako nas vsi po svojih močeh izdatno podpirate.

Slavnemu občinstvu pa se naznanja z ponižno prošnjo, da bode ta nabirala milodare za stavbo nove bolnišnice v Savinski dolini gg. P. Kajetan Popovič in Fr. Jožef Majcen, katera sta pooblaščena od celjskega namestnika v Gradcu, z legitimacijo in zbiralno knjigo v katero vsak dobrotnik podpiše l. r. svoje ime, in pesnik, katerega daruje za zidanje človekoljubnega zavoda.

„Viribus unitis.“

„Viribus Unitis“, der erste österreichische Dreadnought.

Poročali smo svoj čas, da so izdelovali velikanski naš vojni parnik ali „dreadnought“ („Nebojsenič“), ki nosi ime cesarjevega gesla „Viribus unitis“ („z združenimi močmi“). Dne 24. junija so izpustili to veličastno barko v morje in ravnokar so jo že postavili v službo. Danes prinašamo vsled tega sliko tega parnika, ki je bil

izdelan v „Stabilimento tecnico“ v Trstu. Parnik je seveda grozovito oborožen in zamore bluvate smrt na vse strani. Boj s takimi morskimi velikani bode imel naravno pretresljive posledice. Pomislite se mora, da je ta parknik 160 metrov dolg in 25 metrov širok.

Novice.

Naš koledar 1913.

Čenjenim prijateljem in somišljenikom naznanjamo, da bode tudi letos izšel

„Štajerčevi kmetski koledar“

in to v isti obliki ter za isto ceno. Prijateljnost našega koledarja dokazuje dejstvo, da bode haja že več let in to vedne v večji nakladi. Tudi letos bode vseboval vse, kar naše ljudstvo v tekom leta potrebuje.

Prijatelji, naročajte si ta izvrstni koledar pravočasno!

Ustega. B u r c njegov predse tudi r studiom letnici O poročil ako bi letošnj splo iz v r kakor skih s obiska tem k jim je je toče noma. toči ni povoda prizade javnos Haloza v obeh in grè vatske naprej. polne. H a l o ako bo tudi d tertia škodljji misliti. jina ta ska po šice in Girstm bi se p ginskih ne daj: nom. I Toča j čutno bene. „D Zadnjič sodnijo nesram tovih s poslani je sledi je m (k ajtnan Poljak, se ne c jaške d nant F stori n ležil ne skače na ofici niti. M tudi bi iz Račj gane ta postopa mežnar kalni G terem j vnozdr je oficr stopa s klerikal opeko i trditev in „bre lahkom i vojno

